

Tato práce se pokouší vystihnout základní rysy Sofoklovy „antropologie“ implicitní jeho dramatické tvorbě. Vodítkem přitom je představa člověka jako bytosti určené vztahem k sobě, k druhým lidem a ke světu. Za účelem zachycení Sofoklova obrazu člověka tedy budeme postupovat metodou popisu konkrétních způsobů vztahování se Sofoklových hlavních protagonistů k těmto třem oblastem, které člověka v jeho bytí určují. Přitom budeme mít na paměti, že nakolik se soustředíme na Sofoklovy hlavní protagonisty a jejich heroický étos, natolik výsledek popisu má vzhledem k jeho rámcovému účelu, jímž je snaha získat obraz člověka, jež je mu jako takovému přiměřený, negativní charakter. Obrat k pozitivní koncepci toho, co to znamená v Sofoklově tragické vizi „být člověkem“, pak představuje závěrečná kapitola o tragickém vědomí jakožto účinku dramatického představení, které prostředkuje poznání lidské existence v konkrétních momentech její podmíněnosti.